

«Καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντός μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ».

(Β' Κορινθ. 7,1)

«Ὑμεῖς ναὸς Θεοῦ ἔστε ζῶντος».

(Β' Κορινθ. 6,16)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΟΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)

ΑΡΙΘ ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1954

ΑΡΙΘ. 41 (76)

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

* Αναγνώσεις: Λουκ. 7,11-16

Μὲ μίαν φωνὴν «ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν», κατὰ τὴν σύντομον, ἀλλὰ τόσον παραστατικὴν διήγησιν τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ἡ χαρὰ διεδέχθη τὸ πένθος, τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ὀδυρμούς τῆς δυστυχισμένης χήρας. Τὸ μονάκριβο ἀγόρι τῆς, ποὺ τὸ συνώδευε ἄφωνον εἰς τὸν τάφον, τώρα, ζωντανὸς καὶ ὑγι-

στάτος, ὁμιλεῖ καὶ ἐκείνη ἀκούει μὲ καμάρι τὴν λαλίαν του! Δίκαιον, λοιπόν, εἶχεν ὁ περαστικὸς Ραββί, ποὺ ὅταν τὴν εἶδε νὰ σέρνεται μισολιπόθυμη πίσω ἀπὸ τὸ νεκροκρέββατο τοῦ παιδιοῦ τῆς, τὴν ἐπλησίασε μὲ τόσην καλωσύνην καὶ τῆς εἶπε: «Μὴ κλαῖε!»

Καὶ ὅμως τῆς εἶχε φανῆ παράξενη τότε αὐτῇ ἡ προτροπὴ πὼς ἤμποροῦσε νὰ μὴ κλαίῃ τὴν χαμένην ἐλπίδα τῶν μαύρων γηρατειῶν τῆς μὴ χαροκαμμένη χήρα, ποὺ συνώδευε εἰς τὸν τάφον τὸ μονάκριβό τῆς παιδί; ... Μά, ποῦ νὰ ξεύρη,—ἡ δυστυχισμένη!—ποῖος ἦτο Ἐκεῖνος, ποὺ τῆς ὁμίλησε μ' αὐτὴν τὴν γλῶσσαν!

Τώρα, γονατιστῆ εἰς τὰ πόδια Του, τὰ

βρέχει μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης, ποὺ ἦλθαν εἰς τὴν θέσιν τῶν δακρύων τοῦ πένθους καὶ τοῦ πόνου. Δὲν εἶναι, λοιπόν, ἓνας ὅποιοςδήποτε περαστικὸς ραββί, ποὺ ἀπλῶς τὴν ἐλυπήθηκε, ἢ καὶ ἀπὸ ὑποχρέωσιν, ἠθέλησε τόσον ἀδέξια νὰ τὴν παρηγορήσῃ, μὲ τὴν εὐκολὴν σύστασιν νὰ μὴ κλαίῃ!... Εἶναι ὁ Κύριος τοῦ θανάτου καὶ

τῆς ζωῆς, λοιπόν, ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος περαστικὸς Ραββί, ἀφ' οὗ μ' ἔνα Του λόγον «ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν»!

Καὶ ὅλοι, ὅσοι συνώδευαν μὲ θλιψὴν τὸν νεκρὸν νέον εἰς τὸν τάφον, τώρα τὸν συνοδεύουν ἀντιθέτως, μὲ χαρὰν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸ σπῆτι του, ἀναστημένον, καὶ δοξάζουν τὸν Θεόν, «ὅτι ἐπεσεκέφατο τὸν λαὸν Αὐτοῦ».

*

Αἶ ! Αὐτὸς ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου εἶναι ὁ Ἀρχηγὸς μας, ἀδελφοί! καὶ εἰς τὴν παντοδύναμον ἐξουσίαν Του ἐὰν ἀναθέσωμεν τὴν ζωὴν μας, τίποτε δὲν ἤμπορεῖ νὰ μᾶς φοβίσῃ. Εἰς τὸν στρατὸν Του ἀνῆκομεν ὅλοι, ὅσοι συγκρα-

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Κάθισμα. Ἦχος Πλ. Δ'.

Ἄνεσθης ἐκ νεκρῶν, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ Ἄγγελος φωτὸς ταῖς Γυναίξιν ἐβόα: Παύσασθε τῶν δακρύων, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίσασθε· κράξατε ἀνυμνοῦσαι, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι, ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

τοῦμεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν Ἐκκλησίαν Του. καὶ διὰ τὴν Βασιλείαν Του προοριζόμεθα ὅλοι, ὅσοι μὲ τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἔχομεν γίνεαι κληρονόμοι Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ». Συμμέτοχοι δὲ τῆς παντοδυναμίας Του γινόμεθα, ὅταν εὐλικρινῶς καὶ ἀδυστάκτως πιστεύωμεν καὶ τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον τότε δι' ἐκείνους, ποῦ γνωρίζουν τί θέλουν καὶ τί ζητοῦν. Μῆτε τὰ λυπηρὰ τοῦ κόσμου εἶναι ἄρκετὰ νὰ μᾶς ἀποθαρρύνουν, μῆτε ὁ θάνατος εἶναι ἱκανὸς νὰ μᾶς τρομοκρατήσῃ, ὅταν ἔχωμεν μαζί μας Ἐκεῖνον, εἰς τὸν Ὅποιον τὰ πάντα ὑποτάσσονται καὶ ὁ Ὅποιος ἐξεμῆδενισε καὶ τὴν δύναμιν τοῦ θανάτου.

Ἄλλὰ συμβαίνει κάποτε νὰ τὸ λησμονοῦμεν αὐτό. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ ζωὴ μας εἶναι

γεμάτη ἀπὸ θλίψιν καὶ ἀγωνίαν. Ἄν εἰς κάθε περιστάσιν, ποῦ μας φέρνει θλίψιν καὶ δάκρυα, θέλωμεν ν' ἀκούωμεν τὴν φωνὴν Του, θὰ Τὸν ἀκούωμεν πάντοτε νὰ λέγῃ εἰς τὸν καθένα μας: «Μὴ κλαῖε». Διότι Ἐκεῖνος ἔχει διὰ κάθε πληγὴν τὸ βάλσαμον καὶ γνωρίζει, ὕστερα ἀπὸ κάθε ταραχὴν καὶ κάθε θλίψιν, νὰ χαρίζῃ τὴν γαλήνην καὶ τὴν χαράν. Ἄφ' οὗ καὶ ὁ θάνατος ἀκόμη δὲν εἶναι διὰ τοὺς πιστοὺς Του, παρὰ ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἀθανάσιαν καὶ τὴν αἰωνιότητα.

Ἄς μὴ χάνωμεν λοιπὸν τὸ θάρρος καὶ τὴν πίστιν μας, ὅσοι πιστεύομεν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐνώπιον τοῦ Ὅποιου «πᾶν γόνυ κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων».

ΕΝ ΗΜΕΡΑΙΣ ΣΤΕΡΗΣΕΩΝ

(Ἐξὸδ. 16, 1-35)

Κατὰ τὴν πορείαν τῶν Ἰσραηλιτῶν διὰ μέσου τῆς ἐρήμου ἔλειψαν, φυσικά, αἱ τροφαὶ καὶ δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ εὐρεθῇ μῆτε τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν ζωὴν των ψωμί. Εἶχαν μόλις περάσει περίπου 40 ἡμέραι, ἀφ' ὅτου ἐφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀκόμη εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἐρημον Σίν, μεταξὺ Αἰλείμ καὶ Σινά. Τί θὰ ἐγένετο ὅλος αὐτὸς ὁ λαός, χωρὶς τροφήν, καὶ πῶς θὰ ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του, ἐξηνητηγμένους ἀπὸ τὴν πείναν; Ἔτσι θὰ ἐσκέπτετο ὁποιοσδήποτε ἄνθρωπος μὲ κοσμικὸν φρόνημα, ποῦ δὲν θὰ εἶχε πεῖραν τῆς ὑψίστης δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλ' ὁ Μωϋσῆς δὲν ἀνησύχησε διόλου διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν τροφῶν ἤξευρεν ἐκεῖνος, ὅτι ὁ Θεὸς ποῦ τὸν εἶχε στείλει διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν λαόν του, τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ εἶναι μαζί του διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ δύσκολον καὶ βαρὺ αὐτὸ ἔργον· ἐγνώριζε τί ἔκαμεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Θεός, διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Φαραῶ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτας· ἐγνώριζε τί ἔκαμεν ὁ Θεός, πρὸ ὀλίγων μόλις

ἡμερῶν, χάριν τοῦ λαοῦ Του εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ ἦτο βέβαιος, ὅτι καὶ τώρα Ἐκεῖνος θὰ εὕρισκε τὸ μέσον τῆς σωτηρίας ἀπὸ τὸν νέον κίνδυνον, ποῦ ἤρχισε ν' ἀπειλῇ τὸν λαόν, ποῦ διεσώθη μὲ τόσον θαυμαστὸν τρόπον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Αἰγυπτίων. Ἔτσι ἐσκέπτετο ὁ Μωϋσῆς καὶ δὲν ἀνησύχησε διὰ τὸν κίνδυνον τῆς πείνης.

Ἄλλὰ ὁ λαός, εἶναι συνήθως ἄστατος καὶ ἀπαιτητικός, κάποτε δὲ καὶ ἐπιπόλαιος καὶ βιαστικός, εὐκόλα λησμονεῖ τὰ καλὰ καὶ παραγνωρίζει τοὺς εὐεργέτας του, καὶ παρασύρεται εὐκόλα ἀπὸ τοὺς ἐπικινδύνους δημαγωγούς. Καὶ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός εἰς τὴν περιστάσιν ἐκείνην δὲν ὑπῆρξε διαφορετικὸς καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἀταραξίαν τοῦ ἀρχηγοῦ του τὴν ἐθεώρησεν ὡς ἀδιαφορίαν. Ἐλησμόνησεν ἀμέσως τὰς εὐεργεσίας, ἐλησμόνησε τὸ θαυμάσιον γεγονός τῆς ἀπελευθερώσεώς του, τὸ ὅποιον ἔψαλε πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν, καὶ ἤρχισε νὰ γογγύζῃ ἐναντίον τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἀαρῶν.

EXHIBIT

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN

LIBRARY

ANN ARBOR

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN LIBRARY

ANN ARBOR, MICHIGAN

EXHIBIT

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN

LIBRARY

ANN ARBOR, MICHIGAN

EXHIBIT

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN

LIBRARY

ANN ARBOR, MICHIGAN

EXHIBIT

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN

LIBRARY

ANN ARBOR, MICHIGAN

ΕΠΙΠΕΔΟ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ Α=

ΤΟΝ ΚΥΜΑΤΟΜΟΝΟΝ

ΚΥΜΑΤΟΜΟΝΟΝ

Α= $\frac{1}{2} \rho v \omega^2 A^2$
Τον κύμα τον κινώ με την ω

Α= $\frac{1}{2} \rho v \omega^2 A^2$
Τον κύμα τον κινώ με την ω

Α= $\frac{1}{2} \rho v \omega^2 A^2$
Τον κύμα τον κινώ με την ω

Α= $\frac{1}{2} \rho v \omega^2 A^2$
Τον κύμα τον κινώ με την ω

Α= $\frac{1}{2} \rho v \omega^2 A^2$
Τον κύμα τον κινώ με την ω

Α= $\frac{1}{2} \rho v \omega^2 A^2$
Τον κύμα τον κινώ με την ω

1024

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ ΤΟΝ ΝΥΜΦΩΝΑΣ ΒΑΕΠΩ ΣΥΝΤΟΜΟΝ

ΓΗΧΟΣ 22 Ρα

Α μην τον νυμφώνα σθβλέε πω σω

τηρμενε νο σμημε ε νον η ενδυμα σου

ε ε χω να ει σε ελθω ε εν αυτω

λαμπρυ νο ον μα τη ην ζο ληπν ετισφυ κης

φωτο δο τα α υαδ σω ω σο ον με

τελος φωτο δο ο τα η σω σου μεεεεε

Κατάλ.

ΕΞΑΠΟΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

ΤΟΝ ΚΥΜΦΩΝΑΣ ΒΑΕΠΩ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ

ΣΗΜΟΣ ΔΕ ΡΑ

Α. ΠΑΝ ΤΟΝ ΚΥΜΦΩΝΑΣ ΒΑΕΠΩ ΣΩ

ΣΥΜΦΩΝΑΣ ΒΑΕΠΩ ΣΩ

Ε. ΧΩΝ Α ΚΑΙ Ο ΕΥΘΕ Ε ΕΑΧΩ ΣΩ

Β. ΠΑΝ ΤΟΝ ΚΥΜΦΩΝΑΣ ΒΑΕΠΩ ΣΩ

Φ. ΠΑΝ ΤΟΝ ΚΥΜΦΩΝΑΣ ΒΑΕΠΩ ΣΩ

ΚΑΤΑΝ. ΠΑΝ ΤΟΝ ΚΥΜΦΩΝΑΣ ΒΑΕΠΩ ΣΩ

1924

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ
 ΤΟΝ ΝΥΜΦΩΝΑΣ ΒΛΕΠΩ
 ΣΥΝΤΟΜΟΝ

ἦχος ἰβ' ρα

Α' μην Τον νυμφῶνα σε βλέπω Σω

τηρμας υε υο σμη με ε νον υ ενδυμα σου

ε ε χω να ει σε ελθω εν αυτω

λαμπρυνον με τη ην ζο ληνη της ψυχης

φωτοδοτα και σω ω στον με

τελος φωτοδοτα υ σω σου με ε ε

Κατάλ.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ
ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ΤΩΝ
ΕΒΡΑΙΩΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Αγαπητοί μου, εγώ ο παπας και ο λαός μου
τον ανήκετε πάντες εν τω

αγαπώμενο αγνωστον εν τω
αγαπώμενο αγνωστον εν τω

εν τω αγνωστον εν τω αγνωστον
εν τω αγνωστον εν τω αγνωστον

αγαπώμενο αγνωστον εν τω αγνωστον
αγαπώμενο αγνωστον εν τω αγνωστον

αγαπώμενο αγνωστον εν τω αγνωστον
αγαπώμενο αγνωστον εν τω αγνωστον

αγαπώμενο αγνωστον εν τω αγνωστον
αγαπώμενο αγνωστον εν τω αγνωστον

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

21
101

Το Υπουργείο των Εργασίων

Αριθμός 101/1921
Το Υπουργείο των Εργασίων

Επισημασθέντες με τον αριθμό 101/1921
Το Υπουργείο των Εργασίων

Αριθμός 101/1921
Το Υπουργείο των Εργασίων

Επισημασθέντες με τον αριθμό 101/1921
Το Υπουργείο των Εργασίων

Αριθμός 101/1921
Το Υπουργείο των Εργασίων

Αριθμός 101/1921
Το Υπουργείο των Εργασίων

Επισημασθέντες με τον αριθμό 101/1921
Το Υπουργείο των Εργασίων

Αριθμός 101/1921
Το Υπουργείο των Εργασίων

101
101

Θ^{ορ}

ΒΙΒΛΙΟΤΗΤΗ

Τον Πυθαγόρα σου δέξαι

Α γωνία του Πυθαγόρα

Επιπέδου του Πυθαγόρα

Επιπέδου του Πυθαγόρα

Επιπέδου του Πυθαγόρα

Επιπέδου του Πυθαγόρα

Επιπέδου του Πυθαγόρα

Επιπέδου του Πυθαγόρα

Επιπέδου του Πυθαγόρα

Νεολόγος Τ. Βλαχοπούλος

1955

1955

«Διατί δὲν μᾶς ἀφήκατε—ἐφώναζαν—ἐκεῖ ὅπου ἐκαθήμεθα, κοντὰ εἰς τὰ καζάνια μὲ τὰ κρέατα, ὅπου τὰ ψωμιά ἦσαν ἀφθονα καὶ ἐχορταίναμεν, ἀλλὰ μᾶς ἐφέρατε ἐδῶ εἰς τὴν ἔρημον, διὰ νὰ μᾶς θανατώσετε ὄλους μὲ τὴν πείναν;»...

Ποῦ ἄλλοῦ θὰ κατέφευγεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν νέαν αὐτὴν κρίσιν καὶ πῶς ἀλλοιῶς θὰ ἤμποροῦσε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν νέαν αὐτὴν ἐξέγερσιν καὶ τὴν ὀχλαγωγίαν; Ποῦ ἄλλοῦ, παρὰ εἰς Ἐκεῖνον, ποῦ τοῦ εἶχεν ἀναθέσει τὸ βαρὺ ἔργον νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτὸν τὸν δύσκολον καὶ κακομαθημένον λαόν!

Καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἐπερίμενε κἄν νὰ Τὸν παρακαλέσῃ ὁ δοῦλος Του, ἀλλὰ τὸν ἐπρόλαβεν εἰς τὸ αἰτημᾶ του καὶ τοῦ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἔχει ἐτοιμάσει τὴν λύσιν τοῦ δράματος. Θὰ βρέξῃ «ἄρτον ἐξ οὐρανοῦ» καὶ οἱ Ἰσραηλῖται πρέπει νὰ μαζεύουν καθ' ἑκάστην ὅσον χρειάζεται μόνον διὰ τὴν τροφήν μιᾶς ἡμέρας· μόνον τὴν ἕκτην τῆς ἐβδομάδος θὰ μαζεύουν διπλάσιαν ποσότητα, διὰ νὰ ἔχουν καὶ τὴν τροφήν τῆς ἐβδόμης ἡμέρας, τοῦ Σαββάτου, καὶ νὰ μὴ ἀπασχολοῦνται εἰς βιοποριστικὴν ἐργασίαν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, ποῦ εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κυρίου.

Τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ ἀνεκοίνωσαν πρὸς τὸν γογγύζοντα λαόν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρών, καὶ ἔδωκαν τὰς συστάσεις ποῦ ἔπρεπε πρὸς τοὺς συμπατριώτας των. Ἄλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συντηρηθῇ ὁ λαὸς μόνον μὲ τὸ ψωμί! Ἦρχισαν πάλιν αἱ μεμψιμοιρίαι καὶ ὁ Θεὸς ἐπρόλαβε, πρὶν Τὸν παρακαλέσουν, καὶ ὑπεσχέθη νὰ στείλῃ καὶ κρέας διὰ τὸν πεινῶντα λαόν Του: «Ἦκουσα τοὺς γογγυσμοὺς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ· εἶπέ τους—παρήγγειλε πρὸς τὸν Μωϋσῆν—, ὅτι τὸ βράδῳ θὰ φάγουν κρέας καὶ τὸ πρωῒ θὰ χορτάσουν ἀπὸ ψωμιά, καὶ θὰ ἐννοήσουν, ὅτι ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεὸς σας». Ἡ δόξα τοῦ Κυρίου εἶχε φανῆ εἰς τὴν νεφέλην καὶ τὴν αἶδεν ὄλος ὁ λαός. Ὁ Κύριος ἐπεσκέφθη τὸν λαόν Του.

Τὸ βράδῳ—διηγεῖται ἡ Ἁγία Γραφή—ἀνέβησαν ὀρνύκια καὶ ἐσκέπασαν τὸ στρατόπεδον τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἐπίασαν ἀπ' αὐτὰ ὅσα ἤμποροῦσεν ὁ καθείς, τὸ δὲ πρωῒ στῶμα δρόσου ἐσκέπασεν ὅλα τὰ πέριξ τοῦ στρατοπέδου καί, ἀφ' οὗ ἀνέβη τὸ στῶμα τῆς δρόσου, κἄτι λεπτὰ καὶ στρογγυλά, λεπτὰ ὡσάν τὴν πάχυνν, εἶχαν ἀπομείνει εἰς ὄλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἐρήμου. Καὶ οἱ Ἰσραηλῖται ἠπόρησαν καὶ ἠρώτα ὁ ἓνας τὸν ἄλλον: «τί εἶναι τοῦτο;» Ὁ δὲ Μωϋσῆς ἀπεκρίθη: «Αὐτὸ εἶναι τὸ ψωμί ποῦ σᾶς δίδει ὁ Κύριος, διὰ νὰ φάγτε!»

Καὶ ἐδοκίμασαν οἱ Ἰσραηλῖται τὸ οὐρανόπεμπτον αὐτὸ ψωμί, ποῦ ὁμοιάζε μὲ τὸν σπῆρον τοῦ κολιάνδρου, καὶ ἡ γεῦσις του ἦτο ὡσάν τὴν μελωμένην τηγανίταν.

Τεσσαράκοντα ἔτη διήρκεσεν ἡ περιπλάνησις τῆς ἐρήμου· καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη ὄλος ἐκεῖνος ὁ λαὸς ἐτράφη κατ' αὐτὸν τὸν θαυμάσιον τρόπον· καὶ κανένας δὲν ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν πείναν!

Τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου τὰς γνωρίζει καλλίτερα ἀπ' αὐτὸν ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ποῦ τὸν ἐπλασεν, «Οἶδε γὰρ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρῆζετε τούτων ἀπάντων» (Ματθ. ς' 32), ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος λησμονεῖ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀπελπίζεται εἰς τὸν καιρὸν τῶν στερήσεων, διότι λησμονεῖ, ὅτι καὶ αἱ στερήσεις ἐξυπηρετοῦν κάποιον ὑψηλότερον σκοπόν, ποῦ ἔχει σχέσιν μὲ τὸ πραγματικόν, μὲ τὸ αἰώνιον, συμφέρον τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ὁ Θεὸς θεωρήσῃ περιττὴν διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦ πλέον τὴν δοκιμασίαν τῶν στερήσεων, ἔχει τὰ μέσα νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὴν καὶ κανένας ἀποκλεισμός δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ ἐκεῖνον ποῦ θέλει νὰ στείλῃ εἰς τὸν ἄνθρωπὸν τοῦ ὁ Θεός. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ κύριον καὶ τὸ οὐσιωδέστερον εἶναι νὰ φροντίξῃ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ νὰ συμμορφώσῃ τὴν ζωὴν του μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, νὰ ἀναπτύξῃ εἰς

τὴν δοκιμασίαν τὴν ἀνοχὴν, τὴν ὑπομονὴν τὴν πίστιν, ποὺ χρειάζεται εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς· νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸν ἑαυτὸν του νὰ παρασυρθῇ εἰς πράξεις σκοτεινάς, ποὺ δὲν ἔμπορεῖ παρά νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι καμμία ἀνάγκη καὶ καμμία στέρσις δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ δικαιολογητικόν, διὰ νὰ παραβαίνωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου. Νὰ ζητῆ πρέπει ὁ ἄνθρωπος πρῶτον ὅ,τι ἀρέσκει εἰς τὸν Θεόν, καὶ Ἐκεῖνος ὑπεσχέθη διὰ τοῦ Υἱοῦ Του, ὅτι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὅσα χρειάζονται εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς Του, τὰ ἔχει ἔτοιμα πάντοτε δι' αὐτοῦς. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς τὸ εἶπε πολὺ καθαρά: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Αὐτόθι 33).

Καὶ μὴπως δὲν ἔχομεν ζωντανὴν πείραν τῆς ἀληθείας αὐτῆς;

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

«Ὁ μικρότερος ἐν πᾶσι ὑμῖν ὑπάρχων, οὗτός ἐστι μέγας»
(Λουκ. θ')

Περὶεργος ἀντίληψις! Διὰ τὸν κοσμικὸν ἄνθρωπον τελείως ἀκατανόητος ὕλλογιμος! Ὅ,τι φαίνεται μικρὸν εἶναι πραγματικὰ μεγάλο! Καὶ ὁμως συμβαίνουν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν αὐτὰ τὰ... παράδοξα. Τὸ μεγαλεῖον εἶναι ἐσωτερικόν, εὐρίσκεται εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας, εὐδὺς ὡς τὸ φέρομεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ νὰ ἐπιδειχθῇ, ἐξατμίζεται καὶ χάνεται. Δὲν ἐπιδεικνύεται τὸ ἀληθινὸν μεγαλεῖον, οὔτε κομπορρημονεῖ, οὔτε ζητεῖ πρωτεία καὶ προβαδίσματα. Δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ πράγματα ἐξωτερικά. Τὸ ἀληθινὸν μεγαλεῖον εὐρίσκεται εἰς τὴν ποιότητα τοῦ χαρακτήρος μας καὶ ὁ πραγματικὸς μέγας χαρακτήρ δὲν χάνεται ποτέ μὲ τὰς ματαιοδόξους ἐπιδείξεις. Ἦμπορεῖς νὰ γίνῃς ὄλων ὑπέρτης εἰς τὸ ἀγαθόν; Εἶσαι κύριος πραγματικός, εἶσαι ἀληθινὰ μέγας! Αὕτη εἶναι ἡ οὐσία τῆς βαθύτερας χριστιανικῆς ἀρετῆς.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΜΑΣ

ΕΒΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(11-17 Ὀκτωβρίου 1954)

11. Δευτέρα: Φιλίππου ἀποστόλου, τοῦ Διακόνου.
12. Τρίτη: Πράβου, Ταράχου, Ἀνδρονίκου μ.
13. Τετάρτη: Κάρπου, Παύλου, Ἀγαθονίκης μ.
14. Πέμπτη: Ναζαρίου καὶ Γερβασίου μαρτ.
15. Παρασκευὴ: Λουκιανοῦ καὶ Σαββίνου ὁσίων.
16. Σάββατον: Λουγγίνου τοῦ Ἐκατοντάρχου μ.
17. Κυριακὴ: Δ' Λουκᾶ, Ἁγ. Πατέρων Ζ' Οἴκουμ. Συνόδου. Ὡσὲ Προφήτου.— Ἦχος α' Ἐσθίνων Ζ'.

Η ΙΕΡΑ ΜΕΛΕΤΗ ΜΑΣ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα συμπληροῦται ἡ ἀνάγνωσις τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς. Εὐαγγέλιον συνεχίζεται τὸ κατὰ Λουκᾶν.

Ἐβδομάς δωδεκάτη ὀγδόη

(11-17 Ὀκτωβρίου 1954)

Δευτέρα	(11):	Ἐφεσ. 4,25-32 Λουκ. 7,36-50
Τρίτη	(12):	Ἐφεσ. 5,20-25 Λουκ. 8,1-3
Τετάρτη	(13):	Ἐφεσ. 5,25-33 Λουκ. 8,22-25
Πέμπτη	(14):	Ἐφεσ. 5,33-6,8 Λουκ. 9,7-11
Παρασκ.	(15):	Ἐφεσ. 6,18-24 Λουκ. 9,12-18
Σάββατον	(16):	Α' Κορ. 15,39-45 Λουκ. 9,12-18
Κυριακὴ	(17):	Τίτ. 3,8-15 Λουκ. 8,5-15

Σημείωσις: Τὸ ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς (17), εἶναι τὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγ. Πατέρων.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ»
ἀπευθυντέον:

Αἶδσο. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον
Ἰαίου 1, Ἀθῆναι. (Τηλέφ. 72.112).

Ἐπευθύνον Τυπογράφου
Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰαίου 1, Τηλέφ. 72-112.